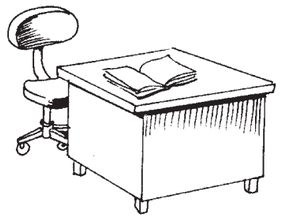
ГОРСКОТО УЧИЛИЩЕ

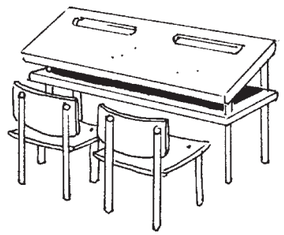
Атанас Цанков

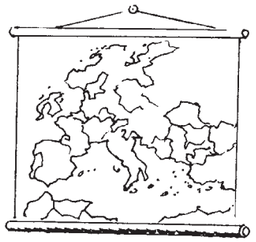

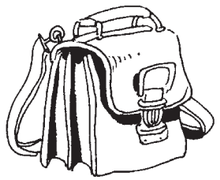

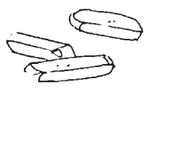

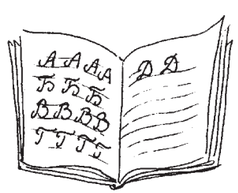

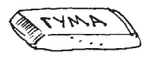

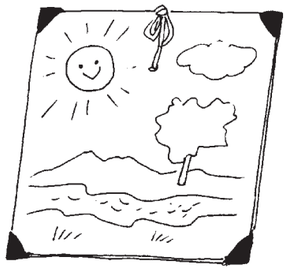

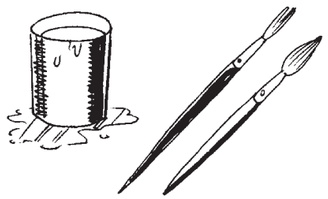

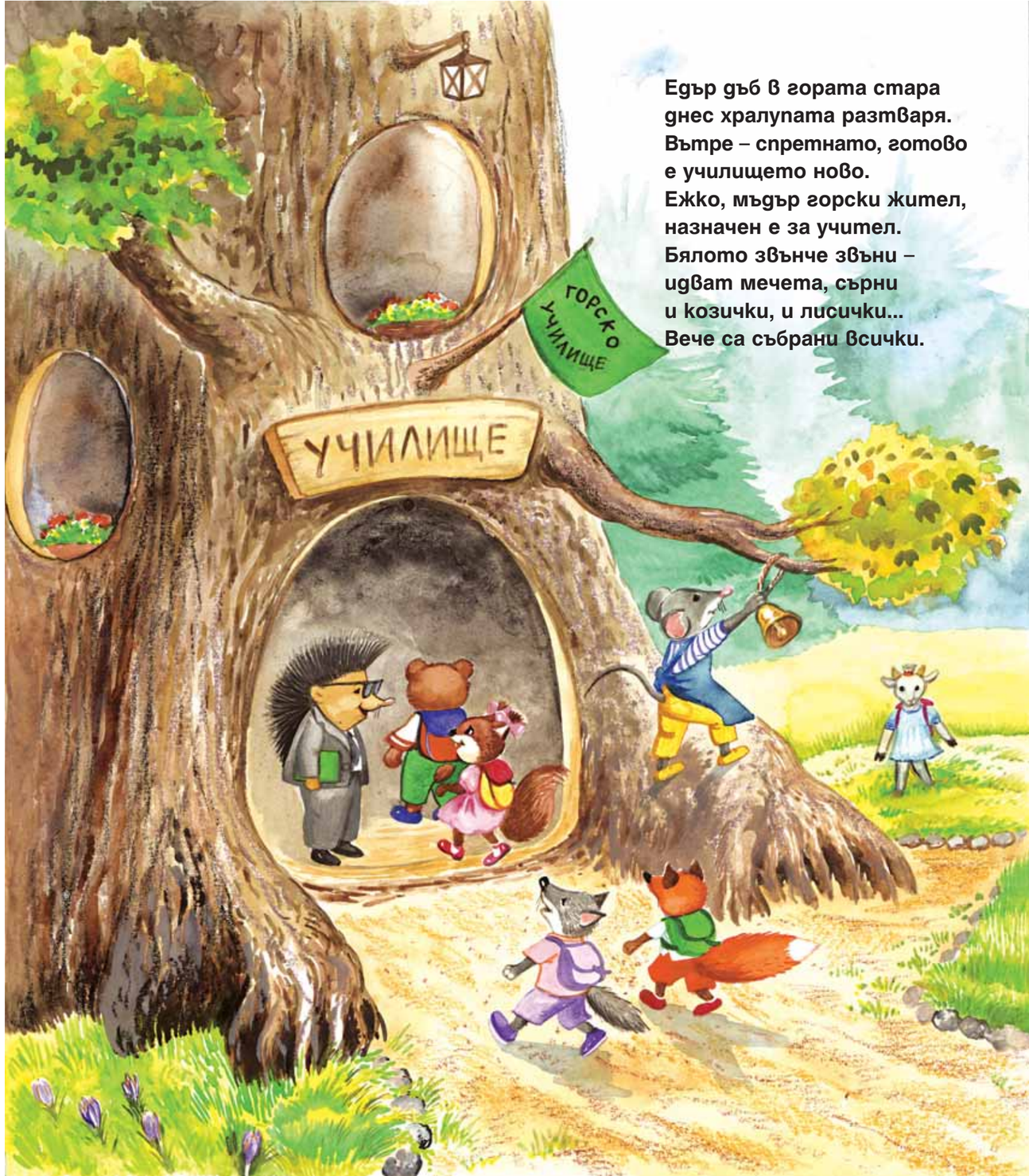

Един дъб в гората стара
днес хралупата разтваря.
Вътре – спретнато, готово
е училището ново.
Ежко, мъдър горски жител,
назначен е за учител.
Бялото звънче звъни –
идват мечета, сърни
и козички, и лисички...
Вече са събрани всички.

Ежко влиза в първи клас:
– Някой липсва между вас!
Кой се вмъква там? Охо –
виждам заешко ухо,
мърда смешно опашле.
Зайче си или Мишле?
– Зайче! Малко закъснях.
Тази заран се успах,
после на снега играх...
– Зайко, нямаш извинение –
ще ти пиша „закъснение“!
Над гората пада сняг –
всяко борче е с калпак.
И дъба снегът затрупа.
А във топлата хралупа
всички много са улисани –
те сега са в час по писане.
Пишат главна буква „О“.

– Тя прилича на какво?
– Тя е – казва малко Мече –
с мед намазано гевреце!
Зайко със ботушки тропка:
– „О“ – това е снежна топка!
Сняг ще донеса веднага –
и прескача бързо прага.
Скоро се завръща пак
с пълна чанта пухкав сняг.
Под училищната стряха
снежни топки полетяха.
Ежко сваля очилата:
– Полудяха ли децата!
В люта битка са улисани,
а пък сме във час по писане!
Зайко мръдва със ухо:
–Бием се със буква „О“!
– Чуй, момче, за тази смешка
ще ти пиша „забележка“!